

HOMOKMÉGY: JÓL TESZED, HA ODAMÉGY!

Bocsánat a címért! Nem én alkottam, hanem egy rímelős hajlamokkal megáldott barátom, amikor elmondtam neki, hogy életemben először zarándokútra indulok. Noha azt sem tudta, hol is van Homokmégy.

No, én már tudom. Mindjárt Kalocsa mellett található, és eddig még sosem jártam erre. A húgom beszélt rá az útra, aki viszont elszánt országjáró zarándok. Itt is volt már többször is, de mindig csak átmenőben, mondhatnám, futtában. Meg akarta egyszer már igazán nézni ezt a falut. Viszont azt is tudta, hogy népviselettel, néprajzi témákkal engem sokfelé el lehet csábítani. Megpróbálta. Összejött.

A buszról majdnem pont a templom előtt szálltunk le. A kapu nyitva, a plébános az ajtóban, ezért aztán mindjárt be is tértünk szétnézni. Érdemes volt. Számomra szokatlan módon a három nap alatt látott katolikus templomok szinte szerények voltak fehér falaikkal, festményeikkel. Mifelénk nem ilyenek a templomok, hanem sokkal díszesebbek. Nos, a homokmégyi még abban is különbözik sorstársaitól, hogy a falak alul ki vannak pingálva. Igaz, geometrikus mintákkal. Nem virágokkal, ahogyan a táj diktálná – szerintem. A plébános bácsi teljes meggyőződéssel állítja, hogy az övék a legszebb templom. El kell ismerni: valóban szokatlan, valóban szép, érdekes.

A húgom ismerősként üdvözölte a kedves Krisztinát, aki útba igazított bennünket, az aranyos Ilonkát, aki maga készítette ízletes sajtokkal szokta megvendégetni a zarándokokat (minket is). Ilonka mutatta az utat, bejártuk a falut elég alaposan. Tiszta, csendes utcák, rengeteg virág, rendes kis porták, csinos házakkal, barátságosan köszönő emberek mindenfelé. Csend, nyugalom, vendégszeretet. Nagyon nekem való hely!

Az Öreg-köröszt a falu egyik nevezetessége. Az alvégen áll úgy 150 éve (nem erősségem az évszámok megjegyzése). Megviselte az idő, el is korhadt kissé, ezért felújították, de pontosan ám! A faragások a régi mintájára készültek, minden olyan, mint a régi volt (az most Kalocsán van, a Viski Múzeumban), kapott kis tetőt az eső ellen, ma is körbeveszik a virágok és a megbecsülés.

A tájház Romsics Imre múzeumigazgató dédszüleié volt. Minden megvan benne, ami a XIX. század végén egy helyi parasztházban megtalálható volt. Ma is alkalmas lenne az akkori életre. Néprajzos lelke örült a pingált koszorú, a szentképek, a felaggatott ruhák láttán. És ahogy a gazdája mesélni tud! Megismerkedtünk a rudi kendővel, megnéztük, mivel nyomták elő a hímzsmintákat, láttunk aratótálat ... de most nem néprajzi beszámolót kell írnom. A mostanira életre nem nagyon felelne meg a csöpp kis ház: fürdő nincs, gémeskút az udvaron, a fűtés két szép kemencében történik, meg még amikéért nyafogni szoktunk napjainkban.

A tájház hátsó felében, a hajdani istállóban épült meg a zarándokszállás. Az viszont modern. Komplettnyaráló lehetne 4-5 személynek. Fürdőszobával, hideg-meleg folyóvízzel, könyvtárral, berendezett konyhával, ami a belső tereket illeti. Kint pedig madárcsicsergéstől zengő erdő, ugrándozó nyulak, csillagos ég, harangszó, némi szűnyog is. Az ősök bejárnak az udvarra.

Másnap eljutottunk Romsics Lászlóné Vera házába, ahol az előtér falán mindjárt megcsodálhattuk, milyen is az igazi kalocsai pingált fal. És ami ott még előkerült! Pedig ideje sem volt népművész háziasszonyunknak, messzire autózott a kórussal énekelni. De azért előkerültek terítők, az unoka fellépő ruhája (Hú, micsoda szépség! Micsoda gazdagon burjánzó virágok!), pingált húsvéti tojások. Röpké negyedóra alatt kellett beinni szemeinkkel a látványt, mert hát tényleg rosszkor jöttünk. És akkor még ő ad ajándék hímes tojást!

Ezek után elindultunk Kalocsa irányába. Könnyű volt: a sík vidéken messziről látszott az érseki templom két tornya, arra kellett menni. De azért a zarándokút jelzéseit is figyeltük. Az égiek kegyesek voltak: mosolygó idő, lenge szellő, hogy hőség ne legyen; a belvizek már felszáradtak annyira, hogy ne kelljen kerülni; a repce virágzik és illatozik; és amikor boldogtalanul téblábolunk, mert hirtelen nem találjuk az utat, még segítség is akad.

Éppen délre értünk Kalocsára. Megnéztük a Viski Múzeumot, este a Paprikamúzeumot is, benéztünk sok helyre, de mégis, Kalocsán kevesebbet láttam, mint lehetett volna, mert a cipő feltörte a lábamat. Ez viszont a kezdő zarándokok általános sorsa.

És még annyit: induljon el bátran az is, akinek nehéz a járás, mert egy hétvégén, egy egészen kis erőfeszítéssel csodaszép helyeket és nagyon kedves embereket lehet megismerni hazánkban a zarándokút mentén.

Maruzsné Kovács Éva
Salgótarján